

## תשע"ה - Whatsapp - Va'eschanan

1) - 'ראיית' האלקות בהתאמתות גמורה מהתבוננות בחיות גוף האדם - כתיב 'מבשרי אחזה אלקה', 'אחזה' הוא תרגום של ראייה, ולפי זה, פירוש הכתוב ע"פ חסידות הוא, שניתן להגיע לבחינת 'ראיה' ממש באלקות ע"י התבוננות ב'בשרי'.

כלומר: כמו בשר וגוף האדם שאינו אלא חומר דומם בלבד, כבשר ועצם גשמי המונחים בקדרה ובתבשיל, וכל חיותו באה מנפשו המלובשת בו, ודבר זה 'נתאמת' אצלו אף שמעולם לא ראה מהות הנפש שבו, בכל זאת נתאמת אצלו בבירור מציאותה בראיית שכלו, שהיא 'התאמתות' חזקה כאילו רואה ממש בראיית עיניו (ע"פ דרך מצותיך האמנת אלקות). הנה, כך 'אחזה אלקה' - כמאמר רז"ל 'מה הנפש ממלאה את הגוף, כך הקב"ה ממלא את העולם', שהקב"ה מחיה את כל העולמות כדמיון התלבשות הנפש בגוף, שהעולם הוא בדוגמת 'גוף גדול' ונראה במוחש שהוא חי וקיים, כמו מכך שהגלגלים מתנענעים, והארץ מצמיחה עשבים ואילנות, ובעלי חיים מרגישים וכדומה, ומאין באה החיות הזו? בוודאי אין העולם מחיה את עצמו, אלא אין זאת אלא חיות אלקית שהוא יתברך ממשיך להחיות את העולמות.

והטעם שנאמר 'אחזה' בלשון תרגום (ולא 'אראה' בלשון הקודש) הוא, כי התרגום מורה שאינו הדבר עצמו אלא רק הארה והחיצוניות של הדבר. וכמו כן באלקות, שלמרות שניתן להגיע לידיעה והתאמתות חזקות מאד באלקות, הנה זהו רק 'ידיעת המציאות' בלבד, שידועים בבירור על מציאות של האור האלקי המחיה הכל, אך על מהותו - היינו איך ומה הוא - אין לנו שום ידיעה והשגה, היות שאנו מלובשים בגוף גשמי וחומרי המעלים ומסתיר על רוחניות ואלקות.

(ע"פ לקו"ת ואתחנן ד"ה וידעת היום הא')

2) - ע"י העדר ה'דעת' באלקות עלול להיות ענין 'גוי חוטא' -

כתיב (ישעי' א, ג-ד) "ישׂרָאֵל לֹא יֵדַע עֲמִי לֹא הִתְבוּנָן. הוּי גוֹי חָטָא עִם כְּבֹד עֹן", ולכאורה אינו מובן, שמפני שלא ידע' לכך נקרא בשם 'גוי חוטא'?

אלא הביאור הוא: כי ה'דעת' באלקות ('ישראל לא ידע') עניינה התבוננות ותקיעת המחשבה בכך שהקב"ה מחיה את העולם, היינו, שהחיות האמיתית של כל הבריאה היא חיות אלקית הנשפעת מאתו יתברך.

והנה, ע"ז שהאדם יתבונן באמת זו עד שמגיע להכרה והתאמתות חזקה בהענין, עד שהענין מורגש מאד בנפשו, במילא, לא היו באים לידי חטא כלל, כי איך יתכן לחטוא כשמרגיש שחיותו וחיות כל הבריאה באה מהקב"ה?!

ולזה אמר שמשום ש'ישראל לא ידע, ועמי לא התבונן', במילא, 'הווי גוי חטא', אך ע"י הדעת באלקות אי אפשר לבוא לכך. (ע"פ לקו"ת ואתחנן ד"ה וידעת היום הא'. מאה"ז פרשיות ח"ב ד"ה זה. סה"מ תקע"ז "הנחות" ד"ה זה)

3) - פירוש פנימי בתפלת 'שתבח' - 'הקדוש בשמים ובארץ' -

אומרים בתפלת 'שתבח': 'הקדוש בשמים ובארץ', ופירושו הפנימי:

הקב"ה עצמו הוא למעלה לגמרי מכל גדר העולמות והבריאה כולה, שכן הוא בלי גבול ממש, וכל העולמות הם מוגבלים, ולכן אין לכל העולמות תפיסת מקום וחשיבות כלל לגביו, וכשם שהוא יתברך מובדל ומרומם לגמרי מעולמות התחתונים, כך באותה המידה ממש הוא מובדל מעולמות העליונים, כי כולם שווים לגביו, כשם שמספר גדול אינו קרוב יותר אל הבלי גדול מאשר מספר קטן, כי כולם אינם אפילו בגדרו.

וזהו שהוא יתברך 'קדוש', שפירושו מובדל ומרומם (היינו, "שאינו נתפס בבחינת עלמין כלל, מלשון 'אל תגע בי כי קדשתיך', או 'הגבל את ההר וקדשתו', וכן 'קדושים תהיו' - מובדלים תהיו, שבחינת המובדל ומופרש נקרא בלשון הקודש בשם 'קדש' (לקו"ת ואתחנן ט, ב);

'בשמים ובארץ' - מעולמות העליונים המכונים 'שמים', ומעולמות התחתונים המכונים 'ארץ', והוא 'קדוש' משניהם באותה מידה, להיותו בלי גבול, ואילו הם, אפילו העולמות היותר עליונים, מוגבלים, ואין שום ערך והשוואה כלל בין גבול ובלי גבול.

(ע"פ לקו"ת ואתחנן ד"ה וידעת היום הא')

4) - הנשמות הן 'נרות' של הקב"ה להאיר את חשכת הגלות -

כתיב 'נר הוי' נשמת אדם', שנשמת כל יהודי נמשלה לנר המאיר את החושך.

שכן, הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שאין בו שום גילוי אלקות, אלא אדרבה, גשמיות העולם מעלימה ומסתירה על האור האלקי המלובש בו לקיימו ולהחיותו.

והנה, הכוונה ב'חושך' רוחני זה היא, כמבואר בזוהר - 'אהפכא חשוכא לנהורא', להאירו ולהפכו לאור וקדושה.

ולכך, הוריד הקב"ה את נשמות ישראל למטה, שהם 'נר הוי", היינו שיש בהם נפש קדושה שבכוחה דוקא להאיר חושך זה ע"י המשכת אלקות (הוי') למטה, וזהו בדוגמת בית חשך, שכדי להאירו זקוקים להרבה נרות, כך הוריד הקב"ה הרבה נשמות לפי ערך חושך זה כדי שיוכלו להאיר אותו.

וזוהו פירושו הפנימי של 'וְהָיָה בְרַכָּה': 'והיה' הוא אותיות הוי"ה, היינו אלקות, ונשמות ישראל עניינן 'ברכה', היינו המשכה (כמו 'ויברך את הגמלים' - הורדתם למטה בארץ) - להמשיך ולהחדיר אלקותו ית' (הוי') למטה להאיר את ה'חושך' שבעולם. (ע"פ לקו"ת ואתחנן ד"ה ואתחנן אל ה')

(5- המשכה מן העולם ועד העולם' ע"י נשמות ישראל דוקא - כתיב (תהלים קו, מח) 'ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם', פירוש הכתוב לפי פשוטו: הקב"ה 'מבורך' ומהולל מהתחלת העולם ועד סופו (מצו"ד).

אך, בעומק יותר מבאר הזוהר ש'מן העולם ועד העולם' פירושו, 'מעלמא דאתכסיא (עולם המכוסה) עד עלמא דאתגליא (עולם הגלוי)', ששני 'עולמות' אלו מתייחסים לשני מיני אורות הנמשכים מאתו יתברך - אורו יתברך הבלי גבול, הנקרא 'סובב כל עלמין', שלהיותו בלי גבול הרי הוא מובדל, מרומם ו'מכוסה' מהשגת הנבראים; והאור המצומצם והמוגבל הנקרא 'ממלא כל עלמין', שבא לפי ערך העולמות, ומטעם זה בא בעולמות בהתלבשות פנימית וב'גילוי'.

והתכלית היא שתהיה 'ברוך' היינו נמשך (כידוע, ש'ברכה' לשון המשכה, "מלשון 'המברך הגפן' (כלאים רפ"ז), שכופף ראש הזמרה לארץ" (תו"א מקץ ד"ה רני ושמחי));

'מן העולם ועד העולם' - מהאור הבלי גבול למטה, שיומשך ויורגש למטה בהאור המוגבל המתלבש בעולמות. והפועלים גילוי זה הם בני ישראל (ולכן נאמר 'ברוך ה' אלקי ישראל'), היות שיש בהם נפש האלקית ששרשה מהאור הבלי גבול, ולכך ביכולתם דוקא להמשיך משם למטה.

(ע"פ לקו"ת ואתחנן ד"ה ואתחנן אל ה')